

Arrest

nr. 113 947 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GROSEMANS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Chotore Jangal gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan. U bent een hazara en bent Ismaeli (sjiïet) van geloof. U ging nooit naar school, maar volgde in de sjiïtische moskee in uw dorp koranlessen. U was landbouwer op uw eigen gronden, maar na de dood van uw vader acht jaar geleden poetste u in zijn plaats de moskee. In de maand mizan van 1386 (september-oktober 2007) viel één van de olielampen op de grond in de ruimte in de moskee waar de koran lag. Er ontstond brand en de kamer werd vernield. Uw huis grensde aan de moskee en vatte eveneens vuur. De kamer waarin hooi en gras lag opgeslagen brandde volledig uit, ook de koran werd vernield. De soennitische mullah van de moskee, Najmuddin, sloot u op en gaf de opdracht aan Khadem Ali, Ahma en Ghulam Ali u te slaan en

te martelen tot u de waarheid vertelde. De dorpelingen gingen er van uit dat u de moskee uit wraak in brand had gestoken omdat een deel van uw huis in beslag genomen werd tijdens het talibanregime om de moskee uit breiden. De mullah dacht dat u betaald werd om de moskee in brand te steken. De mullah besloot u na 24 uur plots vrij te laten omdat uw moeder met hem had onderhandeld over uw vrijlating. Uw moeder beloofde uw zus N. uit te huwelijken aan de mullah in ruil voor uw vrijlating. U kwam dit pas te weten toen u in Griekenland was. Na uw vrijlating bracht uw moeder u naar het huis van uw vaders vriend Ali Nazir in het verder geleden dorp Lobia. Hier leefde u ongeveer één week ondergedoken. Uw moeder bezocht u af en toe, maar was bang dat zij gevolgd werd door de taliban of de autoriteiten die beiden naar u op zoek waren. De politie kwam langs bij uw moeder om de brand verder te onderzoeken. Uw moeder vertelde hen dat ze u niet meer gezien had en niet wist waar u was. Uw moeder zocht een smokkelaar die u hielp Afghanistan te verlaten. De taliban wilden u omdat u volgens hen een koran verbrand had en als niet-moslim werd bestempeld. In mizan 1386 (september-oktober 2007) verliet u Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, naar Griekenland waar uw vingerafdrukken genomen werden op 24 december 2007 en u volgens de Eurodac-gegevens ook asiel aanvraagde. U verbleef vijf jaar in Griekenland vooraleer naar België te komen. U zegt niet te weten of u asiel aangevraagd hebt in Griekenland, maar u kreeg wel een rode kaart die u om de zes maanden moest vernieuwen. Uw moeder vertelde u toen u in Griekenland was dat de politie nog regelmatig langskomt bij uw familie op zoek naar u. Uw moeder betaalt hen zodat ze vertrekken zonder problemen te maken. Uw moeder vertelde u toen ook dat de taliban u nog zoeken in Afghanistan omdat u gezien wordt als niet-moslim. Uw moeder wilde niet dat uw zus met de mullah trouwde en zorgde ervoor dat uw zus met uw neef trouwde. Na dit huwelijk verhuisde uw familie naar het huis van uw oom langs vaderszijde. De mullah legde zich neer bij deze uitkomst omdat hij, gezien zijn functie, geen slecht imago wilde veroorzaken door een gedwongen huwelijk met uw zus. U verliet Griekenland na vijf jaar en kwam in België aan op 27 september 2012 waar u een dag later asiel aanvraagde. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw vrees voor de autoriteiten en de taliban omwille van de brand in de moskee die door u veroorzaakt zou zijn en waarbij korans vernield werden is niet geloofwaardig. Uw asielaanvraag is immers op een aantal punten erg vaag en ontoereikend gebleken.

U verbleef ongeveer vijf jaar in Griekenland en beweerde er nooit asiel te hebben aangevraagd omdat het niet daar mogelijk was (CGVS, p. 4, 5). U zou wel in een gesloten centrum gezeten hebben en een kaart verkregen hebben. Waarom u deze kaart kreeg en wat u hiermee kon doen, wist u niet te vertellen. U zou vrijgekomen zijn uit het centrum nadat enkele asielzoekers in hongerstaking gingen (CGVS, p. 4, 5). Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland, dient echter te worden opgemerkt dat uit het Eurodacverslag van 28 december 2012 blijkt dat uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de codering van deze vingerafdrukken in het Eurodacverslag van 28 december 2012, met name GR14803/8/63875, blijkt dat er voor u wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacstelsel. De codering '1' na de landencode IT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat u in Griekenland geen asiel aangevraagd zou hebben of deze intentie in Griekenland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Griekse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Griekse autoriteiten. Pas na confrontatie met deze informatie stelde u dat u niet wist wat het betekende om asiel aan te vragen omdat er geen tolk Dari aanwezig was in Griekenland. U stelde plots een rode kaart te hebben verkregen die u om de zes maanden moest vernieuwen, maar u kon vreemd genoeg niet toelichten wat deze kaart betekende en waarom u deze kreeg. U had geen verblijfsvergunning in Griekenland, enkel deze kaart zo stelde u (CGVS, p. 5). Dat u gedurende vijf jaar in het bezit bent van een rode kaart waarvan u nooit te weten kwam wat het betekende is niet aannemelijk, net als uw verklaringen niet te weten wat het betekende om asiel aan te vragen in Griekenland. U wist dit blijkbaar bij uw aankomst in België wel gezien u een dag na uw aankomst al asiel aanvraagde (zie inschrijvingsblad DVZ). U stelde verder van Griekenland naar België te zijn gekomen omdat u geen leven kon opbouwen in Griekenland.

Dat u zich vrijwillig onttrok aan de bescherming die u tijdens een lopende asielprocedure genoot, althans volgens uw verklaringen, om naar een ander land te reizen doet eveneens vermoeden dat u om andere redenen dan aan acute nood aan internationale bescherming in België asiel aanvroeg.

U beweerde in de maand mizan 1386 (september-oktober2007) aan het werk te zijn geweest in de moskee toen er plots brand uitbrak. U werd hiervan beschuldigd door de mullah en de dorpelingen waardoor ook de Afghaanse autoriteiten u zoeken. Wat betreft de beschuldiging verantwoordelijk te zijn voor de brand in de moskee, volgens u de reden van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 10), dient het volgende te worden opgemerkt. Eerst en vooral kon u niet aantonen waarom u en uw vader, zijnde sjiitische ismaëli's die volgens u tot een minderheid behoren in de regio, werden aanvaard door de soennitische mullah, die blijkbaar ook talib is, als verantwoordelijken voor de moskee. U had het steeds over het feit dat jullie ook moslims zijn en dit daardoor konden doen. Maar tegelijkertijd stelde u zelf dat jullie minderheden zijn en dat mensen jullie beschuldigden niet te geloven in de moskee waardoor u volgens hen de moskee in brand stak (CGVS, p. 20, 22). Dit zijn wel erg tegenstrijdige beweringen. U beweerde verder dat u na de brand opgesloten werd door de mullah die opdracht gaf aan drie mannen uit het dorp om u te slaan en te martelen gedurende 24u (CGVS, p. 11). Sommigen beweerden dat u de brand stichtte uit wraak voor het deel van jullie huis dat de taliban in het verleden in beslag nam om de moskee te vergroten, terwijl anderen dachten dat u dit in ruil voor geld deed (CGVS, p. 13). Het is erg opmerkelijk dat de mensen dachten dat u dit uit wraak zou gedaan hebben. Uw vader en u werkten al geruime tijd en blijkbaar erg toegewijd in de moskee alvorens dit gebeurde (CGVS, p. 8). Dat u plots wraak zou willen nemen voor iets dat meer dan 10 jaar eerder gebeurde is opmerkelijk. Voorts stelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u na de brand en na uw vrijlating **nog zeker een week in uw regio bleef** in het huis van uw vaders vriend, terwijl u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u **al een dag na het ongeluk Afghanistan verliet** (CGVS, p. 11, 16 en CGVS vragenlijst vraag 5). U stelde als verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat men u op DVZ deze vraag helemaal niet gesteld had. Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw verschillende verklaringen (CGVS, p. 16). U zou toch nog mogen weten hoe lang u nog in uw regio bleef nadat u beschuldigd werd van deze brand gezien uw aanwezigheid in de regio toch een gevaar voor u inhield. U werd immers door verschillende mensen geïnterviewd. Zo stelde u de taliban te vrezen en de mullah die connecties heeft met de taliban. U om meer toelichting gevraagd over deze connecties met de taliban, stelde u dat de mullah voordien ook al samenwerkte met de taliban en dat zijn broer ook een bekende imam is. Meer informatie over zijn activiteiten en banden met de taliban kon u niet naar voren brengen (CGVS, p. 18). Op zich is het trouwens al zeer merkwaardig dat deze mullah, die blijkbaar de soennitische taliban genegen is, deze functie zou willen opnemen in een sjiitische moskee, wel wetende dat de taliban de sjiieten niet goed gezind zijn. U stelde dat hij na uw vertrek naar zijn eigen dorp terugkeerde en predikte tegen de buitenlanders. Gevraagd hoe u dit wist, stelde u gewoonweg dat hij daar veel macht en invloed heeft. Andere indicaties hiervoor bleek u niet te hebben (CGVS, p. 18). U verwees eveneens naar andere talibanleden die u nog steeds zouden zoeken in Afghanistan, waaronder de leiders mullah Allawudin en mullah Zamir. Behalve dat zij talibanleiders zijn in het district Doshi wist u niets over hun activiteiten te vertellen. Van lokale taliban uit uw eigen dorp kende u enkel mullah Fakhrudin. Waarom u denkt dat hij deel uitmaakt van de taliban bleek u niet te kunnen toelichten. U stelde gewoon dat hij heel de tijd bij de taliban is en hen verdedigt. Hoe hij dit doet, maakte u nergens concreet. Of de meerderheid van de dorpelingen voor of tegen de taliban zijn, liet u in het midden. U stelde dat sommigen voor en sommigen tegen hen zijn (CGVS, p. 18). Welke mensen dan voor de taliban zijn, noemde u nergens (CGVS, p. 19). U hield het gewoon vaag door te stellen dat er verschillende mensen zijn en dat sommige soennieten in het voordeel van de taliban handelen (CGVS, p. 19). Of de taliban voor wie u zes jaar geleden Afghanistan ontvluchtte momenteel nog actief zijn in uw regio wist u evenmin (CGVS, p. 17). De enige aanwijzing die u heeft is uw moeder die u gezegd heeft nooit terug te keren (CGVS p. 18).

Ook uw actuele vrees ten opzichte van de Afghaanse autoriteiten kon u niet aannemelijk maken. U stelde dat de politie een eerste keer naar uw huis kwam na de brand in de week dat u ondergedoken leefde in het huis van uw vaders vriend. U beweerde dat er een officiële klacht tegen u werd ingediend, maar u wist niet door wie. Wat er met de officiële klacht gebeurd is, wist u niet. U zei dat die nog steeds "bij de regering is" (CGVS, p. 19). Uw moeder zou de politie geld gegeven hebben om hen op afstand te houden. U wist niet hoeveel zij hen hiervoor telkens moest betalen (CGVS, p. 19). U om meer toelichting gevraagd over het onderzoek dat naar u gevoerd werd, hield u zich opnieuw erg afzijdig. U stelde slechts dat "de mensen van de regering naar uw moeder kwamen" en u zochten (CGVS, p. 19, 20). Dat u blijkbaar nergens concreet kon maken wie u allemaal diende te vrezen in Afghanistan waardoor u zelfs noodgedwongen uw land moest verlaten is opmerkelijk. Dit zijn één voor één erg vage en ontwijkende antwoorden waardoor de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling komt te staan.

Zo legde u ook verschillende verklaringen af over uw zus Nikhtbakht. U stelde aanvankelijk op het CGVS dat enkel uw oudste zus Dur Begum gehuwd is (CGVS, p. 6) terwijl u wat later in het gehoor plots aanhaalde dat uw moeder uw zus Nikhtbakht uithuwelijkte aan uw neef om te vermijden dat de mullah met haar zou huwen (CGVS, p. 14). U zei dat zij huwde na uw vertrek. Dit is geen afdoende verklaring waarom u niet spontaan vermeldde dat Nikhtbakht ook gehuwd was, aangezien uw moeder u hiervan al op de hoogte bracht toen u vijf jaar geleden in Griekenland was (CGVS, p. 14). Dat uw moeder werkelijk uw zus beloofde aan de mullah in ruil voor uw vrijlating wordt betwijfeld zoals blijkt uit uw verklaringen. Zo wist u niet wanneer de mullah een huwelijksaanzoek deed, welke afspraken hij maakte met uw moeder over de nikka met uw zus en wanneer het huwelijk zou doorgaan (CGVS, p. 16). Verder is het erg opmerkelijk dat u die beweerde dat de mullah een talib is met veel invloed in de regio uw moeder en zus zomaar met rust liet nadat uw moeder hem vertelde dat het huwelijk niet kon doorgaan omdat u verdwenen was (CGVS, p. 16). U beweerde nochtans dat de mullah uw moeder waarschuwde en uw familie met de dood bedreigde. U stelde dat de mullah niet reageerde omdat hij geen slechte naam wilde krijgen in de regio door uw zus te dwingen met hem te trouwen (CGVS, p. 21). Dit is helemaal niet aannemelijk aangezien de mullah gekend is als een invloedrijk lid van de taliban die volgens u deed wat hij wilde omdat hij macht had. Er kan dan ook logischerwijs aangenomen worden dat het net door de afwijzing van uw moeder kwam dat zijn eer werd geschaad en hij dus op deze manier een slechte naam zou verwerven. Trouwens, na uw vertrek was hij blijkbaar geen mullah meer in de moskee van uw dorp waardoor het vreemd is dat hij zijn imago hoog wilde houden bij de bevolking (CGVS, p. 18).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw actuele vrees voor vervolging door de taliban en de Afghaanse autoriteiten onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Dushi te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Dushi significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Dushi van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dushi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Dushi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de algemene motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is om reden dat (i) verzoeker in Griekenland een asielprocedure had lopen waaraan hij zich vrijwillig onttrokken heeft, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn vader, die beiden sjiieten zijn, als verantwoordelijken zouden zijn aangesteld in een moskee met een sunni-imam die banden heeft met de taliban, (iii) er een tegenstrijdigheid is vastgesteld in de verklaringen van verzoeker omtrent het tijdstip van zijn vertrek, (iv) verzoeker slechts vage en ontwijkende verklaringen aflegt omtrent de taliban in zijn dorp alsook omtrent de overheidsvervolgving die hij beweerdelijk vreest en tenslotte gezien (v) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de uithuwelijking van zijn zus.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk, te ontcrachten.

Zo stelt verzoeker dat hij geen weet had dat het document dat hij in Griekenland had ondertekend een asielaanvraag was en dat de “rode kaart” slechts een formaliteit betekende. Deze beweerde onwetendheid neemt evenwel niet weg dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier is

gebleken dat verzoeker in Griekenland een asielpcedure had lopen waardoor hij zich onder de internationale bescherming van de Griekse overheden had geplaatst. Dat verzoeker zich vrijwillig onttrok aan de bescherming van Griekenland om redenen die vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie - verzoeker verklaarde immers van Griekenland naar België te zijn gekomen omdat hij er geen leven kon opbouwen - doet in ernstige mate afbreuk aan zijn beweerde vrees voor vervolging.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheid inzake het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan aan een misverstand en bevestigt dat hij pas een week na het ongeluk Afghanistan heeft verlaten. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingzaken uitdrukkelijk stelde één dag na het ongeluk reeds Afghanistan te hebben verlaten (vragenlijst, vraag 5), waardoor verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt die de kern van zijn asielaanspraak betreffen. De Raad merkt verder op dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de intrinsieke ongeloofwaardigheid te ontcrachten van het gegeven dat hij en zijn vader, die beiden sjiïeten zijn, jarenlang als verantwoordelijke zouden hebben gewerkt in een moskee die werd geleid door een sunni-imam met banden met de taliban. Gelet op de antipathie die de sunni-gemeenschap in het algemeen, en de taliban in het bijzonder, jegens de sjia-hazara gemeenschap koesteren, zoals door verzoeker zelf geïllustreerd met een citaat uit het UNHCR-rapport van 6 augustus 2013, is zulks in de Afghaanse maatschappelijke context immers weinig aannemelijk. Het ongeluk dat aanleiding gaf tot de beweerde problemen van verzoeker vloeit rechtstreeks voort uit zijn beweerde werkzaamheden in de moskee waardoor de algehele geloofwaardigheid van verzoeker op de helling komt te staan. Gezien dit ongeval de directe oorzaak vormt van verzoekers beweerde vrees voor de taliban en voor zijn overheid kan niet langer geloof worden gehecht aan verzoekers asielaanspraak. Een ongeloofwaardig asielaanspraak kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker merkt nog op dat hij eveneens omwille van zijn loutere hoedanigheid als Hazara in Afghanistan sterk gediscrimineerd wordt en een reëel gevaar loopt om bedreigd en zelfs gedood te worden door de taliban, waartoe hij citeert uit een rapport van de UNHCR-richtlijn Afghanistan van 6 augustus 2013. Een verwijzing naar een algemeen rapport op zich volstaat echter niet om aan te tonen dat een asielaanspraak in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover ingebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanspraak maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat het geweld in verzoekers regio van herkomst, het district Dushi in de provincie Baghlan, significant is afgenomen, waardoor er actueel aldaar voor burgers niet kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze conclusie vindt steun in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER